

ВРАТИТЕ КЪМ НОВОТО РОБСТВО

• Записки за обезкостяването на България

Минчо МИНЧЕВ

2019 година показва истинските черти и цели на българските политически мъже, главили се като прости маши на една доктрина, обръщаща в хаос и безпорядък цялата животворна същност на понятия и ценности, крепили извечното мироздание на българския род и неговите човешки стремления за сигурност и доброта, за справедливост и надежда.

Не остана здраво място по тялото и душата на народа ни, ни стержен, ни непоклатими основи, традиции и държавност. С варварско безумие бе опустошено всичко в многострадалното ни Отечество: икономика, образование, здравеопазване, култура, отбрана, земеделие, животновъдство... Не африканска, някаква незапомнена вселенска чума опустоши душите на народа ни, обезличи и обездържави държавата ни с инструментариума и законите на самата държава; изсуши като хербарий историята и литературата ни; потъпка и се подигра с високите хуманни и нравствени ценности, на които дължим многовечното си съществуване и оцеляване.

2020 година започва с нова полуца, с нов мощен законодателен натиск срещу целокупното бъдеще на народа и държавата ни. Властта, в своя обобщен образ, е приготвила една иначе унищожителна илюстрация за собствената си шестваща вече цяло десетилетие простофилска социална демагогия.

На стр. 1

Ребусът на сн. "The Economist"

Вече тридесет и четири година флагманът на световната и английска журналистика, авторитетният "The Economist", публикува на челната си корица загадъчен "пъзел", чието разплитане доставя истинско удоволствие на хората, които с интелект и власт формират привлекателния облик на капитализма сред средната класа, очакваща да получи от босовите си спокойствие, просперитет и добро бъдеще за своите деца. Доколко тези "картинки" след разгадаването на скрития им смисъл са обективни и добронамерени към всички хора по света е отделен въпрос, най-вече поради факта, че акционерите на списанието са тези, които определят целите и чертаят магистралите за тяхното осъществяване в съответствие със собствените си виждания и желания, а това винаги е строго субективен про-

СВЕТЪТ ПРЕЗ 2020

Или измеренията на предстоящата действителност преди челния сблъсък на България с новите реалности

Георги ВАЦОВ

цес! В случая това са финансовите власти на планетата, които вече над две столетия, без да се показват на светло, виртуозно дирижират световния си оркестър така, че музиката да приспива масите и да заглушава непрекъснатия звън на монетите!

Ежегодните прогнози на авторитетното западно издание в повечето случаи разгохват подсъзнателните стракове и съкровени желания на финансовите елити.

В света на постистината, на постмодерна и постсарказъма съществуват

множество начини за непряка "езоповска" комуникация, която активно се използва от много и твърде влиятелни тайни общества и кръгове. Традиционно "The Economist" дава своите прогнози, а в много случаи и подсказва желанието от Ротшилдови ход на световните събития през настъпващата Нова година.

За 2020 година челната корица е оформена по подобие на "Таблицата за проверка на зрението" на холандския офталмолог Херман Снелен, със симетрично подредени и градиращи от големи към малки латински букви, свързани в непрекъснат текст. Този

начин на писане, без интервали между отделните думи, е характерен за библейските текстове от свитъците на Мъртво море.

Първата дума "TRUMP" е драстично по-голяма по размер от последната дума "russia", с което авторите вероятно искат да ни кажат, че през 2020 година проблемът "Доналд Тръмп" за западния свят ще е многократно по-болезнен от проблема "Русия" и че на англоговорящия читател, за да се ориентират в случващото се в страната на Путин, ще му е нужно силно "зрение", включително и с използването на допълнителни "инструменти", за разлика от историите, свързани с 45-ия президент на САЩ, където за авторите всичко е предельно ясно и, естествено,

твърде негативно!?

Всичките седемнадесет думи и четирите абривиатури ни насочват към значими планетарни събития и личности, които през настоящата година ще бъдат главният акцент в обществения живот на човечеството – президентът Тръмп; излизането на Великобритания от ЕС (Brexit); изкуственият интелект (AI); олимпиадата в Токио; космическите изследвания на планетата Марс; климатичните промени на Земята; председателят на КНР Си Дзинпин (XI); световната икономическата рецесия, световното изложение ЕКСПО в Дубай; целите на устойчивото развитие на планетата (SDGs), новият 25-ти филм от поредицата за Джеймс Бонд, 250 години от рождението на Лудвиг ван Бетовен, "визията" като съществен елемент по пътя към прогреса за отделния човек и човечеството като цяло;

На стр. 5

ВРАТИТЕ КЪМ НОВОТО РОБСТВО

От стр. 1

Ще посочим обаче, че през това десетилетие нейното неуморно законотворчество винаги се е съсредоточавало в последните дни на текущата и в първите дни на всяка следваща година. Изглежда съвсем по тарикатски е пренежено, че озарени от надеждата, която носи Светлите Рождествени празници, хората няма как да предположат дори, че някой може в същото време да отваря вратата на една нова, невиджана и немислима досега

несвобода от заробващи конвенции, стратегии, планове и т.нар. меморандуми за разбирателство

и пр. демократични регуляри, „именти-капели“

Така например от 1.1.2020 година, под формата на допълнение и изменение на 29 закона, приети и обнародвани в Държавен вестник, влизат в сила Духът и Сатанинската същност на т.нар. Стратегия за детето, която предизвика толкова тревога и брожение в обществото, че застави министър-председателя Бойко Борисов въобще да отрече нейното съществуване. Първо обаче я отмени, едва ли не с декрет, и вмени на бившия министър на Министерството на труда и социалната политика Бисер Петков „да излиза всяка сутрин, обед и вечер, на пресконференции и да казва, че такава Стратегия за детето няма“.

Наркратия за по-сигурно и по-демократично обаче му поиска оставката и назначи г-жа Деница Сачева, известна повече с това, че нищо що е джендаризъм не й се опира и може да бъде прекратено от нея и през иглени уши.

Да припомним обаче все пак законите, които изкараха по улици и площади хиляди хора, които не се пододоха на премиерските „лунти-мари“ и право в лицето на властта заявиха, че „България е жива и деца не дава!“ Това са: Закон за закрила на детето; Закон за социалното подпомагане; Закон за социалните услуги; Семейният кодекс и промените в правосъдната система... Всички те като пачка бронировани патрони влизаха от 1-ви януари в разстрелната цев насочена за унищожаване на българското семейство, на Божествената уредба, следвана от българската традиция като интегрална част от християнската култура и цивилизация.

Едва ли не в последния момент Законът за социалните услуги бе отложен със шест месеца, но неуморната на новия си пост радетелка за джендаризма, министър Сачева, заплаши несъ-

гласните със ЗСУ с разследване от специалните органи! Нещо повече, нарече несъгласието „антиевропейска идеология“...

Това е то. Всяко несъгласие по отношение на политиките, разрушаващи традиционното българско семейство, държавата, в лицето на своя министър, вече ще заклеймява като посегателство към „европейските ценности“. Това и партийните секретари, навремето, не си го позволяваха.

Президентът Желю Желев и министър-председателят Филип Димитров върнаха земята в реални граници и създадоха ликвидационните съвети.

Но и това не е всичко. Януарският шурм срещу българската идентичност и същност насочи своето острие в най-съществени направления от защитата на

българската крепост – земята и езика!

В последния 52-ри брой за 2019 г. „Нова Зора“ осъществи две знакови публикации по темата: „Що е то македонскиот јазик?“ от писателя-изследовател Борис Данков и разговорът на изтъкнатия журналист и общественик Васил Василев, водещ на предаването „Не се страхувай!“ по „Българска свободна телевизия“, с народния представител от коалиция „БСП за България“ проф. Иво Христов. И двете теми – за езика и земята – са с отношение по най-болезнените въпроси за миналото и бъдещето на любимото ни Отечество България. Но докато по темата за езика, както бе изяснено в публикацията, освен тежката артилерия на световната българистика, в подкрепа са БАН, и нейните изследователски институти и капитални разработки, то по въпроса за продажбата на българска земя на чужденци чари ако не някаква умора, то поне примирение. Имам чувството, че и двете са резултат от инерцията на несвършващите отстъпления по този най-важен за бъдещето на нацията проблем.

Като истински войник на истината и правдата, в своето паметно обръщение в Новогорската нощ президентът Радев, много неща у нас са се реша-

вали на тъмно. Нали без да попитат суверена властниците натикаха България в НАТО и като им хареса подходът, направиха същото и по отношение на членството ни в Европейския съюз! От тогава до днес, транспортираме непрекъснато директиви и коленопреклонно следваме евроатлантическите указания. След всяка съзнателна горчивина като антидот ни свестяват с някаква нова надежда за кохезия и благоденствие, колкото същите управници да могат да се облажат със заслужените от тях сребърници. А народът, историята му, културата му, поминъкът му, хлябът му – кучета ги яли!

Обезкосяването на България е името на поредицата, на която с тази публикация слагаме началото и ако е живот и здраве, ще я доразкажем, за да се знае и помни.

Планираната разруха на България започна с лозунгите за демокрация и благоденствие. Условието, както това се обясняваше тогава, бе демонтажът на системата. И как никой не се замисли защо всичко започва с българското село и по-общо със селското стопанство на България!...

Прословутият проект „Ран-Ът“, като еманация на избран от Луканов, Младенов и Лилев „път към демократичен капитализъм“ открито посочва в глава 4, стр. 3, че „Приватизацията е преди всичко и най-ве-

жизната пада драстично. Достатъчно до вода и въздух се превръщат във въпрос за оцеляване, а липсата на възмездие и справедливост разколебава варята ни в живота

„демократията и благоденствието изискват нашето постоянно усилие“

особено в тежката и дългата сага на битката за българската земя.

Прав е президентът Радев, много неща у нас са се реша-

вали на тъмно. Нали без да попитат суверена властниците натикаха България в НАТО и като им хареса подходът, направиха същото и по отношение на членството ни в Европейския съюз! От тогава до днес, транспортираме непрекъснато директиви и коленопреклонно следваме евроатлантическите указания. След всяка съзнателна горчивина като антидот ни свестяват с някаква нова надежда за кохезия и благоденствие, колкото същите управници да могат да се облажат със заслужените от тях сребърници. А народът, историята му, културата му, поминъкът му, хлябът му – кучета ги яли!

Обезкосяването на България е името на поредицата, на която с тази публикация слагаме началото и ако е живот и здраве, ще я доразкажем, за да се знае и помни.

Планираната разруха на България започна с лозунгите за демокрация и благоденствие. Условието, както това се обясняваше тогава, бе демонтажът на системата. И как никой не се замисли защо всичко започва с българското село и по-общо със селското стопанство на България!...

Прословутият проект „Ран-Ът“, като еманация на избран от Луканов, Младенов и Лилев „път към демократичен капитализъм“ открито посочва в глава 4, стр. 3, че „Приватизацията е преди всичко и най-ве-

че политически процес с икономически последици“. За толкова неща сме им повярвали на Ричард Ран и на Роналд Ът, нека им повярваме и в този случай, още повече, че и отнапред си го знаем. И до ден-днешен оба-че т.нар. експерти на прехода убеждават народонаселението, че „приватизацията е икономически акт“. Това между другото.

В глава 17, стр. 3, която е по темата ни, в проекта „Ран-Ът“ се препоръчва: „1.03.1991 го-

дина да бъде крайният срок, до който цялата селскостопанска собственост (земя, структури, добитък, оборудване) да е в частни ръце!“

Е, нямаше как! Въпреки старанията, този процес се попроточи, но затова пък възохм с принос в Енциклопедията на глупостта: разстрелните списъци на разрозма в земеделието и животновъдството възложихме като дейност на Ликвидационните съвети! Оказа се, че и демокрацията има своите ъезуити. С комисарска непоколебимост бе осъществена демкасацията на земята, демеханизацията и демелиорацията на българското земеделие. В животновъдството бе осъществена невиджана и нечувана катастрофа. Продуктивните селскостопански животни (говеда, овце, кози и свине) от 15 милиона броя останаха 5 милиона! Голямо плюскане на кебапчета падна. Но се оказа, че въпреки оптимистичния лозунг – „Всеки ден ще е така, го победата!“, животът е по-сложен. Никога в своята история България не бе преживявала подобна разруха. И никога не бе имала по-малко на брой селскостопански животни! Можеше ли всичко това да не доведе мизерията!

Паралелно с този факт събуждащ по същество тревожни размисли, се видя, че и механизацията в селското стопанство бе погрозена. Тракторите от 54 000 през 1989 година оредяха до 25 000 за година-две по-късно; комбайните от 14 200 броя останаха 7000, а седемте бригади селскостопанска авиация бяха приземени и почти разформирани.

Но защо припомниме всичко това, което в десетилетието от 1989 година бе непрежалима болка на всеки български стопанин, за който земята винаги е била майка-кърмилница?

Припомниме го, защото там е заровена

истината за днешните реалности;

защото истинската цел на благодетелите от плана „Ран-Ът“, който се превърна в Конституция на т.нар. преход, както и техните послушници от „българския политически елит“, след като осъществиха външна поръчка за безмилостното унищожаване на индустрията, на социалната и образователната системи, на здравеопазването, културата, духовността и най-вече на индустриалния интелект на нацията, днес протягат хищните си ръце към раздробената на близо 20 милиона парче-

Петко ПЕТКОВ

В навечерието на Бъдни вечер премиерът Бойко Борисов отново подгоди ремонта на пътя Кричим-Девин, да повози заместник-министъра на регионалното развитие Николай Нанков, да наплюе президента Радев и да обере оваците на герберофилите по маршрута. Въпреки прословутата си скромност не пропусна да отбележи, че България получава похвали от Ватикана до Вашингтон заради стабилността, икономическия възход, борбата с контрабандата и нелегалната миграция, както и за приноса си към отбраната на НАТО и евроатлантическата интеграция на страните от Западните Балкани.

Повярвал в тези и други „именти-капели“, местен жител се обърна към премиера с „Ваше високопревъзходителство“, на което Борисов отговори така: „Из аз съм селянин от Баня, като тебе“. Този път не каза „Аз съм

ОТ ПАПАТА ДО ВАШИНГТОН - САМО ПОХВАЛИ.

прост и ти си прост“, но то се подразбираше. А когато сравняваше стойността на ремонтната от неговото правителство отсечка от пътя с платената от служебно-то правителство на Огнян Герджиков за по-къса отсечка, все едно че четеше разказа на Чудомир за майстор Танко. „Прочут беше майстор Танко и славата му се носеше като почини от горния край на Голо бърдо, та чак долу, до харманите. Плевник да ти направи, сушилка някаква за колата или голяница – ако се случи сушило време и вятър да няма, до три години може да стои здрава и чипава сградата и да не пада“, пише големият наш хуморист. Тодест, трайността на построеното от майстор Танко била приблизително като тази на Бойковите магистрала. Веднъж Теньо Шилето, нещастният собственик на плевник, построен от пишман майстора, се усъмнил, че той ще устиска толкова, понееже бил „изкамбурен като баба Доковица“. Затова го вързал за ореха. Вятърът обаче духнал от обратната посока и плевникът на майстор Танко се стропо-

лил към пътя. Вместо да си признае за калпавата направа, този зачерни къща запитал собственика дали в плевника е имало плява. Като получил отрицателен отговор, рекъл му: „Аз тая бина за плява съм я правил, а не да стои празна и да се зонят прилетите из нея. С плява трябваше да я напълниш, че да я крепи. Крив ли съм ти, че не знаеш да си пазиш стоката! Ами!“

Магистралите, построени или ремонтирани от ГЕРБ, не ги връзват за дърветата, но още след първата зима по тях цъфват дупки като кратери. Или падат мостове и остават селищата без връзка със света. Един такъв на автомагистрала „Струма“ дори беше опожарен, от запалени под него хиляди с Което не попречи на премиера-строител да обвърже престоя си в политиката със завършването на северната магистрала тари автомобилни гуми „Хемус“. Шом от ЕК подхвърлиха иронично, че магистрала „Струма“ няма да бъде завършена през това столетие, какво ли ще кажат за магистра-

ла „Хемус“?

Но на фона на развихрилата се водна криза в Перник и десетки други селища, качеството на строителството и забавянето на пътните ремонти са направо бял кахър. Още повече, че КЕВР одобри поисканото от ВиК дружества та поскъпване на водата, като за някои селища то достига 9%. И, за разлика от увеличението на пенсиите с 6,7%, което ще влезе в сила от 1 юли 2020 г., новите цени на водата бяха въведени от 1 януари. И поскъпването далеч не се свежда само до водата. Обаче хабрият на думи премиер посети Перник едва на 24 декември и се срещна не с граждани, а с кризисния шаб. Защо не се похвали на перничани, които до местните избори се управлява-

ха от кмет и областен управител от ГЕРБ? „Скри се страховицет“, беше казала Корнелия Нинова във връзка с отказа на Борисов да се яви в НС в деня за парламентарен контрол, но Борисов не присъства в парламента дори когато се гласува бюджетът или вот на недоверие на собственото му правителство. В случая с Перник той реагира като някакъв страничен наблюдател: смени областния управител Ирена Соколова и шефа на ВиК Перник, а кметията, която също беше от ГЕРБ, просто загуби изборите, оставяйки на своя приемник Станислав Владимиров истински пълен язовир с проблеми, за разлика от пресъхващия язовир „Струмена“.

На стр. 4

ВРАТИТЕ КЪМ НОВОТО РОБСТВО

та земеделска земя! Всичките законодателни инициативи от тогавашните кърджалийски времена до ден-днешен са просто червеният килим, по който тържествено преминава траурната процесия на погребението на България.

Днес, 70-80% от българите живеят в условията на несвършващ недоимък и са принудени, заради оцеляването, да продават своята наследствена, върната в реални граници, бащиния. Припомниме всичко това, защото най-ярко откроява и обяснява истинския замисъл на онзи тотален натиск да бъде върната земята в реални граници, под благовидния демократичен предлог, че така ще бъде възстановена справедливостта за отнетата от държавата земя от законните й собственици. Днес става ясно защо бяха пренебрегнати всички правни възможности за превръщането на ТКЗС-тата и Агропромишлените комплекси в акционерни дружества, със съответния дялов капитал на собствениците на земя, която бе комасирана, върно, чрез принуда, но никога не е била национализирана в онези 45

Паничище, почивната станция на БДЖ.

години. Не можеше ли по този начин да бъдат запазени и активите, и машините, с които беше съоръжено българското селско стопанство?

Можеше! Но е казано: „Горко на побегените!“

А победителите, точно към този народ нямаха никакви сантименти. Някога те не успяха да превърнат София в кар-

тофена нива, сега обаче случат им даваше възможност да приложат без уговорки своя колонизаторски опит над този народ, дръзнал да въведе само за 1989 година в селското си стопанство основни фондове на стойност 1 млрд. долара*!

България в техните разчети бе планирана като неокOLONIALНА територия. Социална структура на обществото в

нея се предвиждаше да бъде горе-долу в следните разчети: от 5 до 10% от населението можеха да бъдат относително заможни; 15-20% от хората трябваше да

бъдат винаги в зоната на постоянна несигурност. Останалите 70-80% българи, останали да бъдат прегърнати от прелестите на унищожителната материална нищета.

И се случи обратното на писаното от поети и философи. Завъртяха се камъните на генералната машина и според винаги безпогрешната статистика на ЦРУ за 30 години България счупи всички рекорди по разруха и смъртност на собственото си население: 21% от него се пресели завинаги „отвъд“; (гурбетчиите са на отделна сметка); потрошени бяха основни фондове, с които разполагаше държавата на стойност 155 млрд. долара*. Но именно този най-голям процент от българите, наречени „лузерите на прехода“ имаха да извършат още една задача, преди да бъдат премляни между камъните на чудовищната мелница.

На стр. 4

Ребусът на сп. "The Economist":

Или измеренията на предстоящата действителност преди челния сблъсък на България с новите реалности

От стр. 5

Това вероятно ще принуди двете велики ядрени сили да подпишат Договора СНВ-4;

– Във връзка с подготовката и провеждането през октомври 2020 година в гр. Кунмин, Китай, Конференция на страните от Конвенцията за биоразнообразието и Конференцията в Глазгоу, Шотландия, за борбата с въглеродните емисии Даниел Франклин предвижда, че ще се разраства движението за устойчиво развитие (SDGs) по света. Изводът на редактора на "The Economist" е, че бизнес-лидерите и правителствата ще демонстрират подкрепа на целите за устойчивото развитие на капитализма, докато акционерите на големите транснационални конгломерати им позволяват да го правят!

– През 2020 година страните от Персийския залив ще приветстват света в рамките на две събития от световен мащаб – провеждането на световното изложение "EXPO-2020" в Дубай, ОАЕ, и срещата на високо равнище на двадесетте най-развити страни в света, членове на групата G-20. В изложението, което ще продължи 6 месеца, участие ще вземе и държавата Израел, с която ОАЕ не поддържа дипломатически отношения. Арабските страни се надяват възелът от проблеми, който задушаваше развитието на страните им с провеждането на ЕХРО да започне да се развързва, а ръководителят на новата държава Южен Судан заявя, че участието в ЕХРО е златна възможност за най-новите държави да намерят своите приятели;

през 2020 – годината на Белия метален плъх

планетата Марс ще е обект на засилено внимание от страна на учените от цял свят: НАСА се готви да изпрати дрон, който да прелети през тънкия атмосферен слой на планетата. Европейската космическа агенция (ЕКА) ще осъществи кацане на повърхността на Марс на робота "Розалин Франклин", Китай ще предложи създаването на "Общество за създаване на човечеството", което да обедини всички световни дейности в космоса с "китайската мъдрост", и в годината на Белия метален плъх китайските учени ще изпратят към Марс апарата "HX14". Първата междупланетна ми-

сия на арабския свят ще осъществи от ОАЕ чрез изпращането на сондата "Надежда" на повърхността на планетата Марс;

– набиращата скорост четвърта технологична революция в света през 2020 година ще регистрира огромни постижения, но ще преживее и кризисни моменти. Позитивните новини ще бъдат свързани с масовата поява на летящите таксита, на електрическите супер коли и персонализираната медицина, а спадовите и проблемите в дейността на големите високотехнологични гиганти – двигателите на научно-техническия прогрес ще бъдат предизвикани от неясни държавни и международно правни регулации, от необосновани данъци и от войнствен критицизъм към изследвания и изобретения. Мобилната социална мрежа "Инстаграм" ще си създаде големи проблеми във връзка с провеждането на президентските избори в САЩ.

– големите кръгли годишнини в живота на велики личности и събития ще резонират своеобразно в общественото мнение по света в зависимост от идеологическите приоритети на отделните нации: 500 години от смъртта на Рафаел; 400 години от акустирането на кораб "Мейфлаер" на американския бряг; 250 години от рождението на великия композитор Бетовен; 200 година от рождението на медицинската сестра Флоранс Найтингъл станал повод за обявяването на 2020 година за година на милосърдните сестри;

100 години от въвеждането на сухия режим в Америка; 75 години от създаването на ООН и от бомбардировката над Хиросима и Нагазаки; 50 години от създаването на вокално-инструменталната група "Бийтълс";

– през 2020 година ще се разрази истинска война за спечалване на огромната аудитория от читатели, слушатели и зрители на безкрайно увеличаващите се информационни формации. Технологичната битка ще се съсредоточи върху това, как на малкия екран на смартфона и на таблета да се експонира картината от ефирните и интернет-телевизиите;

в епохата на "Нетфликс",

когато вече никой не иска да плаща за 200 канала, ползвайки само десетина, всяка голяма медия ще има собствени сателитни услуги и ще лицензира все по-малко предавания в "Нетфликс". Информационните гиганти ще предоставят на франчайз свои предавания на производствени и търговски световни конгломерати, които да рекламират своята продукция и т.н. Торентите ще се включат в официалния информационен поток, геймърите ще получат нови възможности, а на екраните по света ще се появи 25-та серия за Джеймс Бонд, който в традиционния си стил ще проследява действията на един световноизвестен учен. През настоящата година Националният музей в Кайро ще представи по нов физически начин своята експозиция.

– Двадесетте години на XXI век ще са декадата на младите стари – за пръв път хората до 30-годишна възраст в света ще са по-малко от тези на възраст над 30 години. Третото десетилетие на века ще бъдат лоши години за африканските управляващи династии, ще бъдат разрушаващи за страните, където съществува сепаратизъм и ще бъдат вдъхновяващи за генетиците в растениевъдството.

Последната тема, която презентира редакторът Даниел Франклин е свързана с т.нар. млади стари т.е. хората, които в периода 2020-2030 година ще бъдат на 65-75-годишна възраст т.е. тези, които са родени след 1955 година. В развитите страни – в ЕС в т.ч. и в България, в САЩ и РФ пенсионните системи изпитват огромен платежен дефицит, който се покрива от бюджетите на страните, но в много случаи и от външни кредити, които също натоварват националните бюджети. Решението на разрастването се проблем не е в повишаването на пенсионната възраст, а в това, достигналите пенсионна възраст граждани да продължават да работят, без да получават полагащата им се пенсия, докато им се работи. Така например, през 2016 година 1/5 от населението на възраст 65-69 години в богатите страни е продължавало да работи, независимо от навършената пенсионна възраст. Оставяйки обществено ангажирани, младите-стари като по-образовани, с по-висока обща култура отново ще изнесат

на плещите си промените на света така, както са го правили няколко пъти преди това в различните етапи от развитието на страните си. Това поколение, сравнено в световен мащаб с предишните поколения пенсионери е по-могобройно и по-здраво. През 2020 година то ще представлява 11% от населението на планета, докато през 2000 година то е било 8%.

България и светът

В контекста на задълбочените обсъждания в световната преса, темата за "старите млади" е особено актуална за България. Непрекъснатото повишаване на цените на горивата, на комуналните услуги, на някои стоки от първа необходимост, на предлаганите от държавата социални услуги с проценти над годишната инфлация показват, че в бюджета на България парите не достигат и бюджетите на страните, но в много случаи и от външни кредити, които също натоварват националните бюджети. Решението на разрастването се проблем не е в повишаването на пенсионната възраст, а в това, достигналите пенсионна възраст граждани да продължават да работят, без да получават полагащата им се пенсия, докато им се работи. Така например, през 2016 година 1/5 от населението на възраст 65-69 години в богатите страни е продължавало да работи, независимо от навършената пенсионна възраст. Оставяйки обществено ангажирани, младите-стари като по-образовани, с по-висока обща култура отново ще изнесат

Проблемът е, че с бездар-

СВЕТЪТ ПРЕЗ 2020

ната си, некомпетентна и разробваща политика българското правителство вече 10 години тика страната в трезвището на вечната задължнялост, пускайки периодически "квор-фишеци" от сорта, че има ръст на БВП при положение, че в приходите и разходите включва и взетите кредити и тяхното обслужване, и приходите от контробанда и проституция, и амортизационните разходи и дотациите от европейските кохезионни и структурни фондове. Голямото "постигане" на премиера, с което той се гордее е, че в България практически няма безработица, но този факт е верен само в частта си, че в България вече не достига квалифицирана работна ръка, защото емигриралите над два млн. млади, предприемчиви и работливи българи работят за по-високите европейски държави, а не за българските.

Когато с гордост съобщаваш на света, че България за 2019 година е изразходвала 3,1 % от БВП за въоръжение, то демонстрираш пълно непознаване на историята, която ни учи, че една от причините СССР да фалира икономически, бе "гордостта" от огромните военни разходи. Точно неестествен стремеж за свръхсигурност бе точно раччен от Роналд Рейгън с инициативата му за стратегическа отбрана "Звездни войни". Харченето на пари за закупуване на чуждо въоръжение и подготовката за война, при положение, че няма реална опасност за националната сигурност на България, си е чиста проба профанация и васален стремеж за докарване пред "чорбаджията". Защо тези разходи не носят възвращаемост, не стимулират трудова заетост, не внасят инвестиции за националната икономика, не участват в повишаването на производителността на труда и, в резултат нямат нищо общо с просперитетна държавата и благосъстоянието на народа. Остава единствено фукнята!

В анаграмата на челната корица на сп. "The Economist" в червено е оцветена единствената дума

"ВИЗИЯ"

подчертавайки изключителното й значение за развитието и прогреса в света, особено за страните от ЕС. Визията за 2020 е дългосрочната прогноза за това, което днес прави света и това, ко-

ето ще имат нашите внуци – идеи за техническото постижения на четвъртата технологична революция. В раздела със същото наименование авторитетни професионалисти по отделните направ-

нози за 2020 година. Англиският вестник "Индипендънт", вече известен като интернет-издание "Клуб Z", през 2009 г. е публикувал прогнозата си за 2020 година: "... ще има села, в които ще живеят само пен-

На снимката - Семейство Ротшилд. Традиционно "The Economist" дава своите прогнози, а в много случаи и подсказва желанието от Ротшилдови ход на световните събития през настъпващата Нова година.

ления разсъждават за "изкуствения интелект като супер двигател на науката" (Демис Хасабис, съосновател на "DeepMind"), за "новата роля на младите стари" (Том Странбадж), Рен Зенфей, основател на китайския гигант "Хуауей" споделя, "че технологичната стратегия на "Хуауей" е да намери решения за обработката, съхраняването и преноса на огромни обеми данни, като задачата е създаването на оптичната мрежа "6G". Робин Найблет и Джим О'Нийл от Chatham House разсъждават за "устойчивия световен ред, който е възможен не на основата на противопоставянето Изток - Запад и стремежа пари на политическия и бизнес елит към власт и пари, а чрез предоставянето на цялата власт в ръцете на хората и обществените им обединения, които сами да формират собственото си бъдеще". В обозрима перспектива "написаното от научните фантасти ще става реалност като огромни финансови средства, вкл. и от Фейсбук, ще се влягат в създаването на виртуален свят, за да може обикновения човек да намира спасение от трудностите в ежедневието си" (Джеди Ъпстейн).

През изминалите десетилетия са направени хиляди прог-

нози за 2020 година. Англиският вестник "Индипендънт", вече известен като интернет-издание "Клуб Z", през 2009 г. е публикувал прогнозата си за 2020 година: "... ще има села, в които ще живеят само пен-

На снимката - Семейство Ротшилд. Традиционно "The Economist" дава своите прогнози, а в много случаи и подсказва желанието от Ротшилдови ход на световните събития през настъпващата Нова година.

нения разсъждават за "изкуствения интелект като супер двигател на науката" (Демис Хасабис, съосновател на "DeepMind"), за "новата роля на младите стари" (Том Странбадж), Рен Зенфей, основател на китайския гигант "Хуауей" споделя, "че технологичната стратегия на "Хуауей" е да намери решения за обработката, съхраняването и преноса на огромни обеми данни, като задачата е създаването на оптичната мрежа "6G". Робин Найблет и Джим О'Нийл от Chatham House разсъждават за "устойчивия световен ред, който е възможен не на основата на противопоставянето Изток - Запад и стремежа пари на политическия и бизнес елит към власт и пари, а чрез предоставянето на цялата власт в ръцете на хората и обществените им обединения, които сами да формират собственото си бъдеще". В обозрима перспектива "написаното от научните фантасти ще става реалност като огромни финансови средства, вкл. и от Фейсбук, ще се влягат в създаването на виртуален свят, за да може обикновения човек да намира спасение от трудностите в ежедневието си" (Джеди Ъпстейн).

През изминалите десетилетия са направени хиляди прог-

към света за да направи по-добър живота на собствения си народ. САЩ според автора ще останат най-богатия и жизнен регион в света, ефективно печелец битката с Китай за глобално влияние. Останалият англоговорящ свят ще трябва да се съобразява с двата коласа. Технологичната революция

ще направи живота на хората по-лесен. 3/4 от населението на света ще бъде средна класа. САЩ ще останат интелектуален водач на човечеството". В заключение авторът зая-

вява: "Всичко описано по-горе няма да се случи, ако на земята се появят извънземни или ако хората не стигнат до убежденията, че все пак съществува население на Русия ще прецизи за реализиране на слабите амбиции. Китай ще бъде най-голямата и силна икономика, но поради застаряващото си население, ще се затвори

Всички тези актуални и дългосрочни прогнози са в дневния ред на правителствата и на специално създадени структури в държавите-членки на ЕС и Русия, защото за всички, отговорни за вземането на важните решения е пределно ясно, че изоставянето в една от тези области ще бъде фатално за развитието на всяка отделно взета страна. Само България чака някой от "началниците" да намери най-ефективните отговори, да ги "сдвои" и по милост да ги подари на хитрите наши чиновници. Но едва ли този път схемата ще проработи. Путин заяви на Борисов: "Не ми говорите за малък и голям брат, защото като чуя това знам, че ще става дума за пари". И днес Белорусия изпитва на гърба си силата на тези думи. Макрон излезе с конкретни предложения и както изглежда новия състав на ЕК ще се вслуша в неговите нови идеи: при гласуването в европейските изпълнителни органи

да се въведе принципът на квалификацията на болшинството,

а не на еднодушието, което автоматично намалява тежестта на малките държави при присемането на решения. Освен това, френският президент постави изискването социалните осигуровки във всички страни-членки на ЕС да бъдат изравнени, за да

няма икономическа имиграция от една в друга страна за чувствително по-високите социални плащания, например, за българите.

На стр. 8

СВЕТЪТ ПРЕЗ 2020

След прецедента с доброволното излизане на Великобритания от ЕС Макрон поставя въпроса за преустановяване на членството в ЕС с решение на квалифицирано болшинство на страните-членки. Размерът на финансовите средства по различните кохезионни и структур-

Хамиш МакРой, автор на книгата „Власт, култура, просперитет“

ни фондове, доколкото ще ги има след 2020 година, да бъдат насочвани към решаването на глобалните предизвикателства пред Европа – борба с изменението на климата, опазване на околната среда и биоразнообразието, борбата с тероризма и нелегалната имиграция, развитие на високите технологии, единната външна и отбранителна политика, инвестиции извън ЕС чрез „InvestEU“. За решаването на всички тези въпроси отделните страни ще трябва да увеличават вноските си в общия бюджет на общността. Така например, в изпълнение на Европейския зелен пакт, ЕК в съобщението си от 11 декември 2019 година, изисква от правителствата на отделните страни в точно определени срокове да постигнат точно определени резултати по крайно болезнени за България области, които ще изискват висока социална цена и огромни финансови ресурси от държавите-членки. Комисията е изчислила, че за постигането на текущите цели в областта на климата и енергетиката за периода до 2030 година ще са необходими 260 милиарда евро годишни инвестиции т.е. около 1,5% от БВП на страните на база 2018 година. Отделно са повишените вноски на всяка страна в Иновационния фонд и Модернизационния фонд на ЕС, както и във Фонда за справедлив преход. ЕК през 2020 година ще работи за установяване на референтни показатели за зелените практики на бюджетирани, което на България ще струва допълнителни сериозни финансови средства. Това са изисквания към страната като член

на ЕС, а като член на НАТО България вече е отличник със своите 3,1% от БВП за отбрана и няма как да падне под исканите от САЩ два процента годишно.

В раздела „Визии 2020“ сп. „The Economist“ отдели специално внимание на кардинал-

вкл., безвъзмездна помощ от около 37 млрд. лева, като за втория програмнен период средствата са само по линия на кохезионните и структурни фондове. Днес, когато страната навлиза в тежка криза, с острота изниква въпросът: „С тези огромни подарени пари, какви качествени материални ценности са създадени и какви нови производствени мощности са построени, за да е в състояние икономиката на България днес да генерира печалба, от която във вид на данъци, стабилно да се попълва бюджета на държавата?“

Отговорът, очакван от Симеон Сакскобурготски, от Станислав, от Орешарски и най-вече от Б. Борисов, е крайно наложителен и актуален в светлината на случващото се с 130 000 граждани на община Перник.

В края на 2008 година община Перник започва изпълнението на проект BG161PO 005/08/1. 10/01/2007 по Договор за безвъзмездна помощ по Оперативна програма „Околна среда 2007-2013“ на ЕС чрез Кохезионния фонд, приоритетна ос 1. Подобряване и развитие на инфраструктурата за питейни и отпадъчни води на стойност 33 561 592,58 лв. и срок за изпълнение 36 месеца.

„Основната цел на проекта е опазване(!!!) и подобряване състоянието на водите в

Джим О'Нийл от Chatham House

райна на община Перник. Следвайки принципите на устойчивото развитие и опазването на природните ресурси, с настоящия проект ще бъдат постигнати следните специфични цели: повишаване качеството на живот в гр. Перник; понижаване на риска от стомашно-чревни заболявания; подобряване качеството на водата в р. Струма; намаляване на риска от замър-

яване на подземните води в района на община Перник; възстановяване на биоразнообразието и качеството на обитание на растителните и животинските видове околото и в р. Струма; създаване на условия за отдих и спорт за населението на общината по бреговете на р. Струма; комплексно устройство, развитие и изграждане на територията и инфраструктурата.“ – пише в съобщението на община Перник от края на декември 2008 година.

Като знаем как хиляди български граждани са посрещнали новата 2020 година, „обгрижвани“ от управля-

Джим О'Нийл от Chatham House

вашата класа на България, човек не знае да плаче ли, да се смее ли или с надежда да гледа напред?

Визиите и глобалните исторически прогнози на едно от най-четените списания в света се събскват челоно с действителността, създадена в течение на 30 години на територията на вече 12-годишния член на Европейския съюз Република България. Ако героичния и трудолюбив български народ не се вдигне и не измете тази необразована, арогантна, професионално неподготвена и корумпирана управляваща мръсна паяна, която го е заляла до гуша, то България ще бъде първата страна-член на ЕС, която ще бъде изключена от семейството на развитите европейски страни.

Мислещите хора в България имат усещането, че задкулисният режисьор на българския вариант на оптимистичната трагедия „Към дъното“, която се играе на българска сцена вече 30 годи-

Днес, след безмилостното прахосване на „лесните“ европейски пари от правителствата на Кобурготски, Станислав, Орешарски и най-вече на Борисов, на дневен ред е въпросът кой ще бъде следващият клетник, попаднал в капана на българския преход към демокрация, защото лансираните от режисьора посредствени главни герои отдавна са разконспирирани, а от тази очертаваща се яма, измъкване няма!

ни, е решил да експериментира нов, изненадващ финал на посредствената си драма – този път „дежево“ на жертвоприношението „Жан Виденов“. Както си спомнят старите млади, в началото бе Луканов с „Вашингтонския консенсус“ и планът „Ран-Ъм“, който подготви законовата база на разорението. След това се появи правителството на Димитър Попов, за да замаже и замаскира извършеното предателство. Опиянена от нарисувана картинка „Българите ваканцират на Хаваите!“, възбудената тълпа избра за свой водач през пустинята Филип Димитров. Неговата роля бе да ликвидира физически всичко, което бе построено, и смислено работещо за народа и за България,

от омразните комунисти. Създаде Ликвидационните съвети, малко, но както се казва, от сърце. След него на сцената излезе Правителството на Любен Беров, който трябваше да притъпи бушуващата ненавист към адвоката на дявола и да създаде нужните условия за първоначалното натрупване на капитала от новите господо-олигарси от Г-13 и възходящия командир Иван Костов. За периода от 1990 до края на 1994 година от сметките на държавни предприятия в българските и чужди банки, от спестяванията на хората чрез раздаването на необеспечени кредити на особено приближени, бяха източени и превърлени в чужбина 27 млрд. силни лева! Отговорността трябваше да понесе, и той реално я отнесе, безсребърникът Жан Виденов, който може би наивно се надяваше да отреже не само опашката, но и главата на „зеления зуецер“. Той единствен се нямаше с режисьора и изпи горчивата чаша до дъно!

На 21 декември се навършиха 140 години от рождението на Йосиф Висарионович Сталин. В българското общество вече почти не останаха живи хора, които са живели по времето на неговото управление. Огромна част от хората са обработени след 1956 г. и манипулирани от негативното обществено мнение, насаждано от агентите на капитализма, на който той бе убеден противник. Но истинският погром на сътвореното в епохата на Сталин, както и неговото личностно сатанизирание, дойде от реванша на троцкистките сили, вътре в комунистическата партия на Съветския Съюз. Епопеята на отрицанието на Сталин не секва и до ден-днешен, но освен измислените цифри на Солженицин за жертвите от т.нар. Сталински репресии, тя нищо ново не прибавя като аргументи. И се получава нещо на пръв поглед необяснимо: колкото повече се стараят неговите отрицатели в днешна Русия, пък и в света, толкова повече стават хората, които одобряват неговата политика. Днес одобрието на политиката на Сталин в руското общество е близо 70%. Но Сталин е бил жив човек, умел ръководител, който индустриализира Съветския Съюз не за 100 години, както Англия направи това, а само за десет-петнадесет години. Сталин превърща селска Русия в мощна индустриална държава. Имало е жестока съпротива срещу тази индустриализация от всички посоки, дори от редовете на собствената му партия. Имало е и насилие, но е имало и огромни успехи. През 1937 г. има репресии, с право или без право, над

„МОСКВА - 1937“

• Едно забравено мнение за Сталин

7000 души. Но през същата година са въведени в действие над 7000 нови фабрики и заводи и са дадени работа и доходи на милиони хора. Сега непрекъснато ни

интересна, почти забравена книга на световноизвестния немски писател Лион Фойхтвангер – „Москва - 1937“. В тази книга, написана от писател нито комунист, нито социалист, но блестящ познавач на човешката душа и значимо световно име в литературата, се разкрива образът на Сталин по-различен от този, в който ни убеждават повече от 60 години след смъртта му неговите отрицатели.

Сегашните поколения може би не са чували дори името на Фойхтвангер, камо ли да са прочели неговите книги. Най-популярните от тях са „Лисици в лозето“ (1947-1948), „Гоя“ (1951), „Мъдростта на чудака“, „Испанска балада“ (1955), „Лъженерон“ (1936), „Братя Лаутензак“ и др. В публицистиката му има множество творби с антифашистка насоченост. Книгите му са забранени и Фойхтвангер успява да емигрира от Германия в САЩ през 1941 г., където живее до края на живота си. От неговата книга „Москва - 1937“, са подбрани само отделни абзаци, в които писателят обрисова Сталин. Тези текстове са пряко свидетелство за една сложна епоха. Написани са с честното и проникновено перо на един свободен ум и могат да помогнат на редица читатели да потърсят действителната истина за Йосиф Висарионович Сталин. Като всеки човек и Сталин също е допуснал грешки. Той не е светец, но едва ли е само сатрап, за какъвто ни го представят.

30FPA

Писателят Лион Фойхтвангер за Сталин

„...Аз съм писател, писател по призвание, а това означава, че аз изпитвам страстна потребност свободно за изразявам всичко, което чувствам, мисля, виждам, преживявам, без оглед на лица, класи, партии и идеологии, и поради това при цялата моя симпатия все пак чувствах недоволство към Москва.“

Мога с удоволствие да констатирам, че моята откровеност в Москва не предизвика обиди. Вестниците поместваха моите бележки на видно място, макар че е възможно на управляващите лица те да не са се харесвали особено. В тези бележки аз се изказвах за по-голяма търпимост в някои области, изразявах своето недоумение по повод понякога безкусно преувеличение на култа към Сталин и говорех за това, че би следвало с голяма яснота да се разкрие от какви мотиви са се ръководили обвиняемите по втория троцкистки процес, признавайки се в извършеното. И в частните разговори ръководителите на страната се отнасяха към моята критика с внимание и отговаряха с откровеност на откровеността. Тъкмо поради това, че изразявах своето мнение не-

прикрито, получавах сведения, които в противен случай едва ли би ми се отдало да получа.

Съветският съюз води борба с много врагове и неговите съюзници му оказват само слаба подкрепа. Тъпотата, злата воля и реакционността, се стремят да опорочат, оклеветят, да отричат всичко плодотворно, възникващо на Изток. Но писателят, виждайки великото, не смее да се отклонява от видяното от него, дори ако това е твърде непопулярно и неговите думи ще са много неприятни.

Наистина, между патриотизма на съветските хора и патриотизма на жителите на другите страни има едно различие: от рационална гледна точка патриотизмът в Русия има по-здрава основа. Там животът на хората с всеки изминат ден явно се подобрява, повишава се не само количеството получавани от тях рубли, но и покупателната сила на тези рубли. Средната реална работна заплата на съветския работник през 1936 година се е повишила в сравнение с 1929 година с 278%, и съветският гражданин има увереност в това, че линията на развитие в продължение

Подбрани и превел текстовете от книгата „Москва - 1937“, д-р Анко Иванов

за хляба, недостигат маслото и мазините, ако недостигат платовете, а жилищата са лоши, то само с едната свобода няма да тръгнеш към бъдещето. Много е трудно, другари, да се живее само с едната свобода. За да можеш да живееш добре и весело, е необходимо богатата на политическата свобода да се допълнят с материалните блага.“

Много хора определят Съветския съюз като противоположен на демокрацията и дори достигат до твърдението, като че ли между Съюза и фашистката диктатура няма разлика. Жалки слепци! Основно съветската диктатура се ограничаваше със забраната да се разпространяват словесно и писмено две гледни точки: първо, че постро-

яването на социализма в Съюза е невъзможно без световната революция и, второ, че Съветският съюз трябва да загуби бъдещата война. Този, който изхождайки от тези два възгледа прави заключение за пълната еднородност на Съветския съюз с фашистките диктатури, пропуска, както ми се струва, предвид едно съществено различие, а именно: че Съветският съюз забранява да се агитира за твърдението, че две и две е пет, а в същото време фашистките диктатури забраняват да се доказва, че две и две е четири.

Поклонението и безмерният култ, с който населението окръжава Сталин, - това е първото, което се налива в очите на чужденеца, пътуващ из Съветския съюз. На всички ъгли и пресечки, в подходящи и неподходящи места, се виждат гигантски бюстове и портрети на Сталин. Речи-те, които се налага да слушат, са не само политически речи, но дори и художествени теми, са изпълнени с прославяния на Сталин, и често това обожествяване приема безкусни форми.

На стр. 10

Писателят Лион Фойхтвангер за Сталин

От стр. 9

Его няколко примера. Ако на строителната изложба, на която аз се възхищавах..., в различните зали са сложени бюстове на Сталин, то това има свой смисъл, тъй като Сталин е един от инициаторите на проекта за пълна реконструкция на Москва. Но в по-малка степен ми е непонятно, какво отношение има колосалният некрасив бюст на Сталин на Рембранд, в другата си част оформена с вкус. Аз бях твърде много озадачен, когато в един доклад за майсторството в съветската драма чух как докладчикът, проявяващ до този момент чувството за мярка, внезапно избухна с възторжен химн в чест на заслугите на Сталин.

Не подлежи на никаква съмнение, че това прекомерно поклонение в огромното мнозинство от случаите е искрено. Хората чувстват потребност да изразят своята благодарност, своето безпределно възхищение. Те действително мислят, че всичко, което те имат и, което те са, дължат на Сталин. И макар това обожествяване на Сталин може да се покаже на пристигналият от Запада промишленост, а понякога и отблъскващо, все пак аз никъде не намерих признаци, подсказващи изкуственост на това чувство. То се е формирало органически, заедно с успехите на икономическото строителство. Народът е благодарен на Сталин за хляба, месото, реда, образованието и за създаването на армия, осигуряваща това ново благополучие.

Писателят Лион Фойхтвангер

Народът трябва да има някой, на когото може да изрази благодарност за несъмненото подобряване на жизнените условия, и за тази цел той избира не отвлечено понятие, не абстрактният „комунизъм“, а конкретния човек – Сталин. Руснакът е склонен към преувеличение, неговата реч и жестове изразяват някаква преувходна степен, и той се радва, когато може да изрази обхваналите го чувства. Народът казва: Сталин, разбирайки под това име благополучното състояние, растящото образование. Народът казва: ние обичаме Сталин, и това е най-непосредственото, най-естественото изражение на неговото доверие към икономическото положение, към социализма, към режима.

Освен това Сталин действително е плът от плътта на народа. Той е син на селски обущар и досега е запазил връзката с работниците и селяните. Той, повече отколкото всеки от известните ми държавни деятели, говори с езика на народа. Сталин определено не е велик оратор. Той говори бавно, без всякакъв блясък, с леко глуховат глас, затруднено.

Той бавно развива своите аргументи, апелиращи към здравия смисъл на хората, достигащ не бързо, но сериозно. Но главно у Сталин – това е хуморът – точен, хитър, спокоен, понякога безпощаден селски хумор. В своите речи охотно използва хумористични редове от популярни руски писатели, избира смешното и му придава практическо приложение, някои места от неговите речи напомнят разкази от старинните календари. Когато Сталин говори със своята лурмена с вкус. Аз бях твърде много озадачен, когато в един доклад за майсторството в съветската драма чух как докладчикът, проявяващ до този момент чувството за мярка, внезапно избухна с възторжен химн в чест на заслугите на Сталин.

Той бавно развива своите аргументи, апелиращи към здравия смисъл на хората, достигащ не бързо, но сериозно. Но главно у Сталин – това е хуморът – точен, хитър, спокоен, понякога безпощаден селски хумор. В своите речи охотно използва хумористични редове от популярни руски писатели, избира смешното и му придава практическо приложение, някои места от неговите речи напомнят разкази от старинните календари. Когато Сталин говори със своята лурмена с вкус. Аз бях твърде много озадачен, когато в един доклад за майсторството в съветската драма чух как докладчикът, проявяващ до този момент чувството за мярка, внезапно избухна с възторжен химн в чест на заслугите на Сталин.

Така Сталин говори със своя народ. Както виждате, неговите речи са обстоятелствени и някак си примитивни: но в Москва трябва да се говори много силно и отчетливо, ако искат това да бъде разбрано дори във Владивосток. Поради това Сталин говори силно и отчетливо, и всеки разбира неговите думи, всеки им се радва, и неговите речи създават чувството за близост между хората, които го слушат,

и аудиторията, той не се изкачва по стъпалата твърде ефектно на сцената, в същото време седи като другите долу, - не, той много бързо установява връзка, интимност между себе си и своите слушатели. Те са от същия този материал, както и той самият; неговите думи са им разбираеми; те, заедно с него, весело се смеят над обикновените истории... Той разказва на весело настроеното събрание: „В една от своите приказки-разкази великият руски писател Шедрин описва типа на бюрократ-самодур, много ограничен и тъп, но в крайна степен самоуверен, усърден и изтъпанителен. След като този бюрократ ввел в „поверената“ му област „ред и тишина“, изтребвайки хиляди жители и подпалвайки десетки градове, той се огледал наоколо и забелязал на хоризонта Америка, страна, разбира се, малко известна, където има, оказва се, някакви свободи, смущаващи народа, и където държавата се управлява с други методи. Бюрократът забелязал Америка и се възмутил: каква е тази страна, откъде се взела, на какво основание тя съществува? Разбира се, не случайно са

и човека, който ги произнася. Впрочем, Сталин, в противоположност на стоящите на власт лица, е изключително скромен... На обществени места той се показва само тогава, когато това е крайно необходимо; така например, той не присъства на големата демонстрация, която се провежда в Москва на Червеня площад, празнувайки приемането на Конституцията, която народът нарече на негово име. Твърде малко от неговия личен живот е известно на обществеността. За него има стотици слухи, рисувани как той близко приема със сърцето си съдбата на всеки отделен човек, например, той изпратил в Централна Азия самолет с лекарства, за да бъде спасено много дете, което иначе не би могло да бъде спасено, или как той буквално насила заставил един твърде скромен писател, който не се грижел за себе си, да се премести в прилична просторна квартира. Но подобни случаи се разказват само от уста на уста и само в изключителни случаи се появяват в печата. За частния живот на Сталин, за неговото семейство, за привичките му

няма известно почти нищо. Той не разрешава публично да се празнува денят на неговото раждане. Когато го приветстват на публични места, той винаги се стреми да подчертае, че тези приветствия се отнасят изключително за провежданата от него политика, а не лично към него. Когато например конгресът постановил да се приеме предложената от Сталин Конституция и му устрои бурна овация, аплодира заедно с всички, за да покаже, че приема тези овации не като признателност към него, а като признателност за неговата политика.

Сталин изпъква сред всичките ми известни хора във властта със своята простота. Аз говорих с него открито за безвкусния и непознаващ мярка култ към личността, и той ми отговори твърдо открито. Жал ми е, каза той, за времето, което трябва да губя за представителство. Това е напълно вероятно: Сталин... - притежава огромна работоспособност и сам вниква във всяка дреболия, тъй като на него действително не му остава време за излишни церемонии. От стотиците приветствени телеграми, пристигащи на негово име, отговаря на не повече от една. Той е извънредно праволинеен, почти до невежливост, и не възражава срещу същата неправоллинейност на своя събеседник.

На моята забележка за безвкусното, преувеличено преклонение пред неговата личност, той сви плещи. Извини своите работници и селяни с това, че те били твърде много заети с други работи и не могли да развият у себе си добър вкус, и леко се пошегува по повод стотиците хиляди увеличени до чудовищни размери портрети на човека с мустаците, - портрети, които за кратко се показват пред неговите очи по време на демонстрации. Аз му посочих това, че дори хората, несъмнено притежаващи вкус, поставят неговите бюстове и портрети – да и още какви! – в местата, към които те нямат никакво отношение, както, например, на изложбата на Рембранд. Тук той стана сериозен. Изказа предположението, че това са хора, които много късно са признали съществуващия режим и сега се стараят да докажат своята преданост с удвоено усърдие. Да, той счита за възможно, че тук има замисъл у вредителите, опитващи се по такъв начин да го дискредитират. „Ласкаевичът дурак, - сърдито каза Сталин, - принася повече вреда, отколкото стотици врагове.“ Той търпи цялата тази шумотевица, както сам заявя, само защото знае каква наивна радост доставя празничната суматоха на нейните организатори, и знае, че всичко това се отнася

към него не като отделно лице, а като представител на течението, утвърждаващо, че изграждането на социалистическото стопанство в Съветския съюз е важно, отколкото перманентната революция.

Впрочем, партийните комитети на Москва и Ленинград вече приеха решения, строго осъждащи „фашишката практика на неужитие и безсмислени възхвали на пратинните ръководители“, и от страниците на вестниците изчезнаха твърде възторжените приветствени телеграми. Като общо и изцяло новата демократична Конституция, която Сталин даде на Съветския съюз, - това е не просто декорация, която може да се гледа, високомерно, защото имаха още сила да се хванат за оръжие и избяват от вертепа на разврата! Хвъргайте кал и камъни върху гроба на Домбровский, защото не стана слуга на някоя коронясана глава, а поборник на велика идея, на висока цел и с гърди твърди се опира на пределите на Франция и виновниците на толкова злочестини в човечината.

Цял свят оплака Париж, цял свят прокле комунистите, и наплачете за Париж, столицата на разврата, на цивилизацията, школата на шпионството и робството; плачете, филантропи, за палатите на страшните вампири, на великите тираны - за паметниците на глупостта, на варварството, изградени с отсечените глави на толкова Предтечи, на толкова велики мислители и поети, с оглозаните кости на толкова мъченици за насущния хляб, - плачете! - лудите не може никой утеши, бесните не може никой укроти!

Кълнете комунистите, че съснаха столицата ви и измряха с разбойническите за вас думи: свобода или смърт, хляб или куршум! Плюйте на техните трупове и на труповете на онези жертви на цивилизацията, кои сте прегръждали и прегръщате в лицето на жените си, на сестрите си, на майките си и днес наричате бесни блудници, защото имаха още сила да се хванат за оръжие и избяват от вертепа на разврата! Хвъргайте кал и камъни върху гроба на Домбровский, защото не стана слуга на някоя коронясана глава, а поборник на велика идея, на висока цел и с гърди твърди се опира на пределите на Франция и виновниците на толкова злочестини в човечината.

В Съветския съюз, както бе казано по-горе, има хора, проявили не само като борци, но и като организатори на промишлеността и селското стопанство. На мен ми се струва, че Йосиф Сталин е именно такъв човек. Той има бойно, революционно минало; той победоносно е организиран отбраната на град Царицин, сега носещ неговото име (става дума за Волгодар, който преди се наричаша Ленинград - б.м.); по негов доклад Сталин през септември на 1918 г. - доклад от 70 реда - наанася коренни промени в общия военен план. Все пак творчеството на Сталин, организаторът на социалистическото стопанство, дори превъзхожда неговите бойни заслуги.

Още в миналото Сталин се е занимавал с проблеми, решението за които са необходими незабавно след свършването на войната. Още през 1913 г. Ленин писал на Горки: „У нас здець ест'ь один чудесный грузин, который работает над большой статьей по национальному вопросу, вопросу, которому надлежит серьезно заняться.“

И Сталин се заел с този въпрос. Той имал идеи. Той се проявил като организатор. Но Сталин не бил заслепен от това. Той до светлото счита за възможно, че тук има замисъл у вредителите, опитващи се по такъв начин да го дискредитират. „Ласкаевичът дурак, - сърдито каза Сталин, - принася повече вреда, отколкото стотици врагове.“ Той търпи цялата тази шумотевица, както сам заявя, само защото знае каква наивна радост доставя празничната суматоха на нейните организатори, и знае, че всичко това се отнася

настроения на селяните били преодолени, техните артели давали доходи, - и с все повече нарастваща маса те се насочили към колхозите. Ако Ленин е бил Цезар на Съветския съюз, то Сталин е станал неговият Август, неговият „умножител“ във всички отношения. Сталинско-строителство нараствало и укрепвало. Но Сталин е бил дълъжен за забележи, че все още имало хора, които не искали да вярват в това реално, осезаемо дело, които вярвали в тезисите на Троцки повече, отколкото на очевидните факти.

На портретите Сталин прави впечатление на висок, широкоплещест, представителен човек. В живота той е по-скоро с малък ръст, слабичък; в просторната стая на Кремъл, където аз се срещам с него, той беше никак си незабележим.

Сталин говори бавно, тихо, с малко приглушен глас. Той не обича диалозите с кратки, с разветвявани въпроси, отговори, отстъпления. Той обича бавните обмислени фрази. Той говори много отчетливо, понякога така, като че ли диктува. По време на разговора се разхожда напред-назад из стаята, след това внезапно спира до събеседника и показвайки насочен към него показалец на своята красива ръка, обяснява, разтълкува или, формулира своите обмислени фрази, рисува

настроения на селяните били преодолени, техните артели давали доходи, - и с все повече нарастваща маса те се насочили към колхозите. Ако Ленин е бил Цезар на Съветския съюз, то Сталин е станал неговият Август, неговият „умножител“ във всички отношения. Сталинско-строителство нараствало и укрепвало. Но Сталин е бил дълъжен за забележи, че все още имало хора, които не искали да вярват в това реално, осезаемо дело, които вярвали в тезисите на Троцки повече, отколкото на очевидните факти.

На портретите Сталин прави впечатление на висок, широкоплещест, представителен човек. В живота той е по-скоро с малък ръст, слабичък; в просторната стая на Кремъл, където аз се срещам с него, той беше никак си незабележим.

Сталин говори бавно, тихо, с малко приглушен глас. Той не обича диалозите с кратки, с разветвявани въпроси, отговори, отстъпления. Той обича бавните обмислени фрази. Той говори много отчетливо, понякога така, като че ли диктува. По време на разговора се разхожда напред-назад из стаята, след това внезапно спира до събеседника и показвайки насочен към него показалец на своята красива ръка, обяснява, разтълкува или, формулира своите обмислени фрази, рисува

настроения на селяните били преодолени, техните артели давали доходи, - и с все повече нарастваща маса те се насочили към колхозите. Ако Ленин е бил Цезар на Съветския съюз, то Сталин е станал неговият Август, неговият „умножител“ във всички отношения. Сталинско-строителство нараствало и укрепвало. Но Сталин е бил дълъжен за забележи, че все още имало хора, които не искали да вярват в това реално, осезаемо дело, които вярвали в тезисите на Троцки повече, отколкото на очевидните факти.

На портретите Сталин прави впечатление на висок, широкоплещест, представителен човек. В живота той е по-скоро с малък ръст, слабичък; в просторната стая на Кремъл, където аз се срещам с него, той беше никак си незабележим.

Сталин говори бавно, тихо, с малко приглушен глас. Той не обича диалозите с кратки, с разветвявани въпроси, отговори, отстъпления. Той обича бавните обмислени фрази. Той говори много отчетливо, понякога така, като че ли диктува. По време на разговора се разхожда напред-назад из стаята, след това внезапно спира до събеседника и показвайки насочен към него показалец на своята красива ръка, обяснява, разтълкува или, формулира своите обмислени фрази, рисува

СМЕШЕН ПЛАЧ

Ти си бил комунист бе, твойта мамка!..

Християнството има своите мъченици, доде нарече роба „син божий, син человеческий“; има ги и революцията, за да „направи скитника гражданин“; има ги и ще ги има и социализмът, който

„иска да направи човека повече от син божий и гражданин - не идеал, а същ човек, и от него да зависи градът, а не той от града“. Християнството, революцията и социализмът - монархията, кон-

ституцията и републиката - те са си фактове и епохи исторически, кои ще отрече само той ум, който не признава прогреса в човечеството. Училището и само училище-

можно е той да не притежава остроумие, но на него, несъмнено му е присъщ хуморът; понякога неговият хумор става опасен. От време на време се смее с тих глас, лукав смях. Той се чувства твърде свободно в много области и цитира, по памет, без да се подготвя, имена, дати, факти винаги точно.

Ние говорехме със Сталин за свободата на печата; за демократията и, като аз писах по-горе, за обожествяването на неговата личност. В началото на беседата той говореше с общи фрази и прибавяше към известни шаблонни обрати на партийния лексикон. По-късно престанах да чувствам в него партийния ръководител. Той застана пред мен като индивидуалност. Не винаги се съгласяваше с мен, но през цялото време оставаше дълбок, умел, замислен.

Йосиф Сталин чрез бавното, внимателно премисленото достига до основата на верните мисли... Сталин е издигнал се до гениалност тип руски селянин и работник, на който победата му е сигурна, тъй като в нея се съчетава силата на двете класи... Сталин – това е дълго горящ и загряващ огън. ... Той от близо познава нуждите на своите селяни и работници, сам принадлежи към тях, и никога не е бил принуден, като Троцки, да търси пътя към тях...“

то, казва баба Македония, ще избави Европа от социален преврат - училището и само училището, повтаряме ний, ще я приготви за тоя преврат; но не училището на Златоуста и Лойола, на Вилхелма и Наполеона, а онова на Фурие и Прудона, на Кювие и Нютона - и училището житейско.

Комунистите са мъченици, защото не са важни средствата в борбата им за свобода, а идеята на тази борба. „И свободата ще има свойте езуги“, казва Гейне.

Нека сега нашата журналистика задържи съзлите си, както ще ги задържи в европейската - за да оплаче други столици, други варварства и страдания, кога робът извика на господаря си: кой си ти, или пламачи! Мъж ли си, жена ли, или хермафродит - звяр или риба?... И ще бъде ден - ден първий.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-к. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА
(отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВ
Проф. д-р инж. НИКОЛА СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.и.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р икт. н. Тодор МИШЕВ
Фотографи Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД
Печат „Нюзпринт“,
София, ул. „Тимтяба“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG5F
Примат се оригинали по стандарт 30 реда,
56 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 03.01. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

Новогодишно обръщение на президента Румен Радев

Скъпи сънародници!
Новогодишните празници отново ни събират, сгряват ни с топлината на дома и на близките хора, изпълват ни с надежда за здраве и щастие. Както в новогодишната баница има късмет за всеки от семейството, така и в обществото ни трябва да има място и грижа за всички. За възрастните и самотните, за хилядите българи, които днес се борят с недоимъка и най-вече – за децата на България. Защото невидимите мостове на духа и добротата са по-трайни от съградените с човешка ръка. Именно те ще свържат и днес българите, обединени от любовта към родината и надеждата за по-добро бъдеще.

Изтичащата 2019 година отново ни припомни, че демокрацията и благоденствието изискват нашето постоянно усилие. Че когато се примирим и престанем да сме възискателни, изборите се опорочават, решенията за бъдещето ни се вземат на тъмно, парите ни се харчат безотговорно, непрекъснато се отчитат ус-

пехи, докато нищетата се множи, а качеството на живот пада драстично. Достъпът до вода и въздух се превръща във въпрос на оцеляване, а липсата на възмездие и справедливост разколебава вярата ни в утрешния ден.

Но нека не забравяме, че сме народ със славна история, който и в най-тежки изпитания е намирал пътя към свободата и напредъка, като се е обединявал срещу грабителството, неправдата и безчестието.

Вярвам, че имаме силите и куража да се справим с предизвикателствата и днес. Народ, който е бил сред водещите в културното развитие на Европа и пример за изграждане на просветена държавност, не може днес да се задоволява с плахи амбиции и последни места в европейските класации.

Нашето общество ще преуспява, когато обединим усилия в името на достойнството и благоденствието на българския народ. Когато на почит са образованието, науката и културата, а талантите, трудолюбието и почтеността

са водеща обществена ценност. Когато осъзнаем своята сила и отговорност, имаме смелостта да отстояваме истината и възпитаваме институциите да работят прозрачно и ефективно в интерес на обществото.

Скъпи сънародници,
Секунди ни делят от Новата 2020 година. Нека я посрещнем с вяра в доброто, в себе си и в бъдещето. Нека напредваме непоколебимо към онази България, в която децата ни ще искат да остават и, с която ще се гордеят.

И преди да отправим благопожелания, нека вдигайки чашите, благодарим на всички близки и приятели за подкрепата, за доверието и обичта. Да благодарим и на тези, които в празничната нощ са на работното място и на своя пост. Да пожелаем спорна година и на нашите сънародници, пръснати по всички краища на света.

Нека Новата година донесе здраве и благоденствие във всеки български дом!

Да ни е честита Новата 2020 година!

Христо БОТЕВ

ЕЛЕГИЯ

Каж ми, кажи, бедний народе,
кой те в таз рабска люлка люлее?
Тоз ли, що спасителят прободе
на кръстът нявга зверски в ребрата,
или тоз, що толкоз годин ти пее:
“Търпи, и ще си спасиш душата?!”

Той ли, ил някой негов наместник,
син на Лойола и брат на Юда,
предател верен и жив предвестник
на нови тегла за сиромаси,
нов кърджалия в нова полуда,
кой продал брата, убил баща си?!

Той ли? - кажи ми. Мълчи народа!
Глухо и страшно гърмят окови,
не чуй се от тях глас за свобода:
намръщен само с глава той сочи
на сган избрана - рояк скотове,
в сюртуци, в реси и слепци с очи.

Сочи народът, и пот от чело
кървав се лее над камък гробен;
кръстът е забит във живо тело,
ръжда разяда гложгани кости,
смок е засмукал живот народен,
смучат го наши и чужди гости!

А бедният роб търпи и ние
без срам, без укор, броиме време,
откак е в хомот нашата шия,
откак окови влачи народа,
броим и с вяра в туй скотско племе
чакаме и ний рег за свобода!

МИЛА МИ ВЕНЕТО, ДИМИТРЕ И ИВАНКЕ!

Простете ме, че аз ви не казах къде отивам. Любо-вта, която имам към вас, ме кара да направя това. Аз знаях, че вие ще да плачете, а вашите сълзи са много скъпи за мене!

Венето, ти си моя жена и трябва да ме слушаш и вярвай в сичко. Аз се моля на приятелите си да те не оставят, и те трябва да те поддържат. Бог ще да ме запази, а ако оживея, то ние ще да бъдем най-честити на тоя свят. Ако умра, то

знай, че после Отечеството си съм обичал най-много тебе, затова гледай Иванка и помни любящия те.

Х р и с т а
17 мая 1876
„Радецки“

[На гърба на писмото, пазено от Д. Рашев, Ботев саморъчно е отбелязал]:

„Това писмо да се предаде на жена ми Венета Х. Ботйова, в Букурещ.“

Художник - Димитър Гюдженов